

Advent

ČASOPIS CIRKVI ADVENTISTOV
SIEDMEHO DŇA

8/2016

**Misia
v našom živote**

Prednášky modlitebného týždňa

BOŽIA MISIA

Myšlienka misie má pôvod v nebi. Skôr než hriech zasiahol svet, božská Trojica pripravila plán záchrany ľudstva v prípade, že sa satanovi podarí zviesť ľudstvo na hriech. Keby sa tak stalo, Boh Otec vyšle svojho Syna na misiu, aby zachránil stratených ľudí. Bude to veľmi nákladná misia. Emanuel v preklade znamená Boh s nami. „Kristus vezme na seba vinu a hanbu hriechu, ktorý je Bohu taký odporový, že odlúči Otca od Syna. Pre záchranu strateného ľudstva podstúpi Kristus najväčšie utrpenie.“ (PP 40; PP 63) Kristus, ktorého uctievali nebeské bytosti, opustí nebeskú čistotu, pokoj a radosť a príde splniť svoje poslanie na temnom a hriechom zamorenom svete. Jeho poslaním bude hľadať a zachrániť stratených. Princíp Božej misie je od počiatku rovnaký. V priebehu stáročí Boh vysielal misionárov, aby plnili tento cieľ.

Vyslaní Bohom

Noach sa snažil upozorniť svojich súčasníkov na hrozbu potopy (1Pet 3,20; 2Pet 2,5). Chcel zachrániť tých, ktorí sa mu vysmievali. Po celý čas neochvejne dôveroval Božím zaslúbeniam. Boh vyslal Abráma do krajiny, ktorú mu neskôr ukázal. Jeho úlohou bolo priviesť svojim zbožným životom obyvateľov Kanaánu k pokániu, skôr než bude neskoro. Boh im poskytol pred zničením čas, aby sa mohli kajať (1Moj 12,1-3; 15,15-16). Jozef sa ako mladý chlapec ocitol proti svojej vôli v cudzej krajine. Napriek tomu sa rozhodol, že bude Božím vyslancom. Bude konať čestne, aby vniesol do pohanského prostredia svetlo. Jeho svetlo žiarilo aj v najkrutejších podmienkach cez mreže egyptského žalára. Neskôr Boh použil tohto verného misionára, aby v období hladomoru

zachránil obyvateľov Egypta a okolitých krajín. (1Moj 37,25-28; 39,8-9.21-23; 41,37-41)

Dlhá príprava na misiu

Mojžiš absolvoval dlhú prípravu na misiu. Najprv pod vplyvom svojej mamy, ktorá sa mu snažila vstúpiť do mysle úctu k Bohu, lásku k pravde a spravodlivosti. Vštepovala chlapcovi vidieť v modloslužbe nerozumné a hriechne počínanie a čoskoro ho naučila skláňať sa pred živým Bohom a modliť sa k nemu, lebo len živý Boh ho môže vypočuť a pomôcť mu v každej tiesni. Na dvore faraóna Mojžiš získal najvyššie civilné vzdelanie a priučil sa vojenskému umeniu, čo mu prišlo vhod pri organizovaní obrovského množstva ľudí pri odchode z Egypta a počas cesty púšťou (Sk 7,22). Ale skôr ako bol schopný splniť túto úlohu, potreboval absolvovať ešte jeden stupeň prípravy, ktorý mu Boh poskytol v pustatine. Ellen G. Whiteová napísala: „Podobne ako Abrahám či Jákob, aj Mojžiš musel prejsť skúškou viery, aby si zvykol nespoľiehať sa na ľudskú silu či rozum. V škole protivenstva a sebazapierania sa musel učiť trpezlivosti a krotiť vášne. Ak má raz rozvážne vládnuť, musí sa naučiť poslúchať.“ (PP 181; PP 247-248) Až potom bol pripravený splniť úlohu jedného z najväčších Božích misionárov.

Hľadať a zachraňovať

Ráchab, žena z Jericha, zachránila členov svojej rodiny vďaka tomu, že im povedala o stretnutí s izraelskými vyzvedacími a o tom, ako uverila ich Bohu (Joz 2,12-14; 6,17).

Daniel a jeho traja priatelia boli vyslaní ako misionári do Babylonskej ríše, najmocnejšej krajiny

tých čias. Po mnohých rokoch, keď na kráľovskom dvore verne plnili Božie poslanie, kráľ Nebukadnesar vďaka ich svedectvu odovzdal svoje srdce jedinému pravému Bohu (*Dan 4,34-37*).

Mladé izraelské dievča bolo vernou Božou misionárkou v domácnosti svojich aramejských pánov. Jej služba priviedla Naamána, veliteľa aramejského kráľovského vojska, k tomu, že napokon vyhlásil: „Teraz som spoznal, že nikde inde niet Boha, iba v Izraeli.“ (*2Kráľ 5,15*)

Dokonca aj neochotný misionár Jonáš pomohol zachrániť svojich nepriateľov, keď obyvateľom Ninive zvestoval Božie posolstvo (*Jon 3,4-10*).

Božia misia v Novej zmluve

Boží zámer v Novej zmluve je rovnaký, aký bol v časoch Starej zmluvy – hľadať a zachraňovať hynúcich. Samozrejme, najdokonalejším misionárom bol Ježiš. Ján o ňom napísal: „Na počiatku bolo Slovo, to Slovo bolo u Bohu a to Slovo bolo Boh... To Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami a my sme videli jeho slávu, slávu, akú má od Otca jednorodný Syn, plný milosti a pravdy.“ (*Ján 1,1.14*) Ježiš zjavil v plnosti cieľ Božej lásky a milosrdenstva.

Počas svojho pôsobenia na svete Ježiš pripravoval svojich učeníkov na misiu. Ellen G. Whiteová napísala: „Keď Ježiš slúžil veľkým zástupom, ktoré sa zhromaždili okolo neho, jeho učeníci boli s ním. Boli ochotní plniť jeho prania a uľahčiť mu prácu. Pomáhali mu zoraďovať ľudí, privádzali trpiacich k Spasiteľovi a dbali o pohodu všetkých. Obzvlášť sa ujímali horlivých poslucháčov, vysvetľovali im Písmo a všemožne sa usilovali o ich duchovné blaho. Zvestovali to, čo sa sami od Ježiša naučili. Vďaka tomu deň čo deň získavali bohatú skúsenosť.“ (*TV 240; DA 349*)

Keď Ježiš vyslal apoštolov po dvojiciach, prikázal im, aby zvestovali ľuďom: „Priblížilo sa nebeské kráľovstvo.“ (*Mat 10,7*) Okrem toho ich vyzval: „Chorých uzdravujte, mŕtvych krieste, malomocných očisťujte, démonov vyhánajte. Zadarmo ste dostali, zadarmo dávajte.“ (*Mat 10,8*) Učeníkom zdôraznil, že moc na konanie týchto činov pochádza zhora, nie od nich samých.

Po vzkriesení

Hneď po Kristovom vzkriesení dostali ženy pri hrobe veľmi špecifickú úlohu: „Ale choďte a povedzte jeho učeníkom, aj Petrovi, že vás predchádza do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ (*Mar 16,7*) V ten istý deň sa ďalší dvaja Kristovi nasledovníci – Kleofáš a jeho priateľ – stali misionármi v okamihu, keď im „horelo srdce“. Stalo sa tak na ceste do Emauz, keď im Ježiš vysvetľoval Písma. Neboli schopní skryť svoje nadšenie. Ponáhľali sa zvestovať učeníkom správu, že Kristus vstal z mŕtvych. (*Luk 24,13-35*)

Tesne pred odchodom do neba Ježiš opäť prikázal svojim učeníkom: „Choďte do celého sveta a ohlasujte evanjelium všetkému stvoreniu... Oni sa rozišli a všade kázali. Pán im pomáhal a slovo potvrdzoval znameniami, ktoré ich sprevádzali.“ (*Mar 16,15.20*)

V súvislosti s misionármi musíme spomenúť aj Filipa, ktorého Duch Svätý poslal, aby vysvetlil Písmo a pokrstil etiópskeho kráľovského úradníka (*Sk 8,26-40*). Pripomenúť treba aj príbeh Štefana, ktorý vydal svedectvo členom židovskej veľrady, aj keď ho to stálo život. Krv tohto učeníka podnietila zrod jedného z najväčších misionárov – Šavla, známeho tiež pod menom Pavol (*Sk 7,58; 9,1-22*). A upozorňujeme aj na Barnabáša, Sílasa, Jána, ktorý sa volal Marek, a Timoteja. Všetci zohrali dôležitú rolu pri naplnení Božieho poslania.

Ďalší misionári

V knihe *Veľký spor vekov* Ellen G. Whiteová píše, ako v priebehu dejín Boh používal ľudí, ktorí boli ochotní splniť zverenú úlohu, aj keby za to mali zaplatiť životom.

Roku 1874 vyslala Cirkev adventistov siedmeho dňa (CASD) svojho prvého oficiálneho misionára menom John N. Andrews s jeho dospievajúcimi deťmi Mary a Charlesom do švajčiarskeho mesta Bazilej. Jeho manželka Angelina zomrela dva roky predtým. Je smutné, že roku 1878 zomrela aj Mary na nákazu tuberkulózou. O päť rokov neskôr zomiera na túto chorobu aj John N. Andrews. Pochovaný je v Bazileji.

Odvtedy odišli do rôznych krajín ako misionári, podľa vzoru Andrewsovcov, tisíce mladých aj starších adventistov siedmeho dňa. Obetovali život, aby verne hlásali posolstvo, ktoré im zveril Boh. A napriek všetkým prekážkam sa Božie posolstvo hlása aj dnes – vďaka obetavosti mnohých ľudí, ktorí poslúchli Božie volanie a ako misionári odišli do cudzích krajín. Do hnutia, ktoré povolal Boh, je aktuálne zapojených vyše 19 miliónov ľudí v 200 krajinách sveta.

Božia misia dnes

Dnes, keď na svete žije vyše 7 miliárd ľudí, zostáva ešte veľa práce, aby sa naplnilo Božie poslanie. Boh volá na spoluprácu každého z nás. Bez ohľadu na vek, národnosť alebo pohlavie pozýva všetkých, aby splnili svoju úlohu. Možno aj práve teba povoláva na misijnú prácu medzi susedmi, v škole, na pracovisku alebo vo sfére tvojho vplyvu. Boh ťa potrebuje a chce použiť na záchranu stratených ľudí, nech sa nachádzaš kdekoľvek.

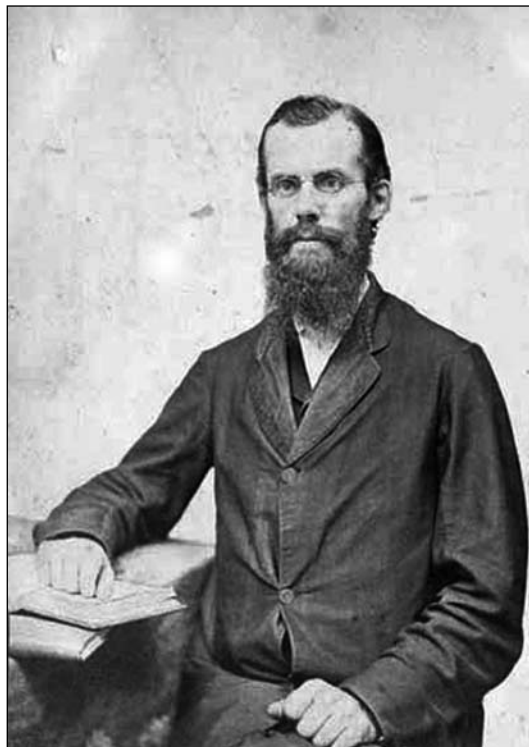
Najjednoduchšie môžeš svedčiť o Ježišovi v každodennom styku s inými ľuďmi. Dovoľme Duchu Svätému, aby nás priviedol k správnym ľuďom. Pod jeho vedením prirodzene a pokojne hovorme o svojej viere a nádeji. Naše svedectvo má byť radostné a prirodzene prameniť z nášho vzťahu s Bohom. Boh nám potom otvorí cestu k ľuďom.

V Božom misijnom pláne má každý veriaci človek svoju úlohu. Aby sme ju mohli splniť, je dôležité, aby sme udržiavali živý vzťah s Bohom prostredníctvom štúdia Písma, vytrvalej modlitby či čítania kníh od Ellen G. Whiteovej.

Každý je misionár

Ellen G. Whiteová napísala: „Keby bol každý člen cirkvi živým misionárom, čoskoro by evanjelium zaznelo vo všetkých krajinách, všetkým ľuďom, národom a jazykom.“ (9T 32-33)

Ježiš čoskoro príde! Zdvihnime vysoko zástavu evanjelia a zvestujme ho praktickým spôsobom. Predstavujme ľuďom okolo seba toho, ktorý nás zachránil a ktorý nám sľúbil, že nás čoskoro

Prvý oficiálny misionár John N. Andrews

vezme k sebe domov. Spolupracujme na splnení Božej úlohy a využívajme pritom Božiu múdrosť a silu. Nech sa každý z nás stane z Božej milosti misionárom.

*TED N. C. WILSON,
PREDESA GENERÁLNEJ KONFERENCIE
CIRKVI ADVENTISTOV SIEDMEHO DŇA*

Diskusné otázky

1. Čo robí váš zbor pre to, aby vo svojom okolí plnil misijné poslanie? Čo robí pre celosvetovú misiu?
2. Ako môžete konkrétne pracovať ako misionári vo svojom okolí, práci či v miestnej komunite?
3. Máte pocit, že hovoriť s inými o Kristovi je náročné? Ak áno, prečo? Čo môžete urobiť, aby sa to zmenilo?

NEDEĽA

POSLANIE PRE VŠETKÝCH VERIACICH

Tento príbeh sa objavil pred niekoľkými rokmi v správach. Nanešťastie sa dodnes opakuje príliš často. Začína sa tým, že Ashley Smithová si šla o druhú ráno kúpiť cigarety. Dostala sa do rúk Briana Nicholosa, muža, ktorý bol obvinený zo znásilnenia a z vraždy. Zatlčil ju do jej bytu, zviazal, položil do vane a povedal jej: „Neublížim ti, ak spravíš, čo ti poviem.“

Čo by ste robili v podobnej situácii? Prosili, snažili sa dohodnúť alebo sa modlili? Ashley Smithová v tomto hroznom okamihu zakúsila dotyk milosti, ku ktorému máme prístup všetci. Napadlo jej, že je to príležitosť na službu. Po zvážení situácie sa začala s Nicholсом rozprávať. Potom, ako ju rozviazal, mu pripravila raňajky. Vyrozprávala mu svoj životný príbeh a vypočula si jeho. Rozprávala mu, ako sa otvorila Božej milosti a prijala ju. Odhalila mu svoje zranenia, ktoré Boh uzdravoval, a povedala mu aj o momente, keď sa zmenil celý jej život.

Život tejto ženy visel na vlásku. Bola s mužom, ktorý ju chcel znásilniť a zavraždiť. Práve v tomto okamihu sa však stal zázrak. Ashley Smithová sa pripojila k Bohu v jeho práci a vďaka tomu sa s ním mohol stretnúť aj Nichols. Pochopil, že aj keď je jeho život naplnený násilím a bolesťou iných, môže zmeniť jeho smer, nechať Smithovú nažive a slúžiť Bohu vo väzení. Táto skúsenosť zmenila aj život Ashley Smithovej. Získala silu zbaviť sa závislostí, ktoré ovládali jej život. Uvedomila si, že rozprávaním Nicholsovi o Bohu Boh zmenil aj ju a dal jej životu nový zmysel.

Premieňajúci rozhovor

Iný deň, iná žena. Bola zlomená životom. Žila s pocitom hanby pre svoj hriešny život. Keď prišla napoludnie k Jákovovej studni, netušila, že skôr než sa tento deň skončí, stane sa Božou misionárkou. Boh ju použije na oslovenie celého mesta. Ježiš sa na svojej ceste z Judska do Galiley zastavil pri Jákovovej studni, aby si odpočinul. „Tu prišla istá samaritánska žena nabráť si vody. Ježiš jej povedal: Daj sa mi napiť!“ (Ján 4,7) Táto obyčajná prosba dala podnet na rozhovor, ktorý zmenil život mnohých ľudí.

V rozhovore Ježiš prebudil záujem ženy, trpezlivo odpovedal na jej otázky a láskavo odhalil jej životné omyly. Keď pripravil jej srdce, zjavil sa jej ako Mesiáš. „Ježiš jej povedal: Ja som to – ten, čo sa rozpráva s tebou.“ (Ján 4,26) Žena zabudla na svoje vedro pri studni a vrátila sa do mesta. Ľuďom rozprávala: „Podte sa pozrieť na človeka, ktorý mi povedal všetko, čo som robila! Nebude to Mesiáš? Vyšli teda z mesta a prišli k nemu.“ (Ján 4,29-30)

Hneď ako Samaritánka našla Mesiáša, okamžite sa o svoju skúsenosť podelila s ostatnými. Zabudla dokonca na pôvodný zámer svojej cesty. Ľudia poznali rozvrátený život tejto ženy. Museli si všimnúť zmenu v jej správaní i to, že vďaka stretnutiu so Spasiteľom sa zbavila pocitu hanby a strachu. Vďaka jej svedectvu prišli k Ježišovi mnohí Samaritáni (Ján 4,39). Ellen G. Whiteová napísala: „Samaritánka predstavuje pôsobenie praktickej viery v Krista. Každý pravý učeník sa rodí pre Božie kráľovstvo ako misionár.“ (TV 126; DA 195)

Ježiš vyhlásil: „Ako si ma ty poslal do sveta, tak som ich aj ja poslal do sveta.“ (Ján 17,18) Boh nás povzbudzuje, aby sme sa podelili o dobrú správu s ľuďmi, s ktorými sa stretávame. Apoštol Pavol to vyjadril týmito slovami: „Pravda, pokiaľ ide o môj život, neprikladám tomu nijakú cenu. Záleží mi len na tom, aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som prijal od Pána Ježiša: hlásať evanjelium o Božej milosti.“ (Sk 20,24) V skutočnosti Pavol hovorí, že všetci sme Božími misionármi, vyslancami, ktorých Boh poslal, aby sa podelili o milosť, ktorú sami prijali. (2Kor 5,19)

Posolstvo zmierenia

Od samého počiatku, keď Boh ako najväčší Misionár prišiel do záhrady Eden a hľadal strateného človeka, prináša ľuďom posolstvo o zmierení. V priebehu celých biblických dejín Boh vytrvalo žiada svoj ľud, aby posolstvom milosti prekračoval všetky bariéry: kultúrne, náboženské i sociálne. Ako svedkov použil aj tých, ktorí sa nezdali byť vhodní – Abráma, ktorý klamal, neveriacu Sáru, Jozefa, plného snov, ustrašenú Ester, pletkára a vraha Dávida, výbušného Jakuba a Jána, pochybujúceho Tomáša, zbabelého Petra, uplakanú Máriu či prenasledovateľa Pavla. Títo ľudia, premeneaní Božou milosťou, obrátili svet naruby a získali ho pre Boha. Ich príbehy nás inšpirujú dodnes.

Boh povolal každého z nás, aby sme sa stali časťou jeho tela a spolu s ním pôsobili na tomto svete ako misionári. Spoluprácu s Bohom považujeme za prednosť, ktorá ma večný dosah – ľudia zmierení s Bohom sa môžu pripraviť na Ježišov skorý návrat. Táto zaväzujúca úloha si pre našu zaneprázdnenosť, egoizmus a širokú škálu záujmov vyžaduje zacielenie. Navzdory tomu Boh volá na spoluprácu každého z nás. Každý z nás sa stretáva s ľuďmi, ktorých dokáže osloviť.

Do života Briana Nicholasa Boh priviedol niekoho, kto sa svojím svedectvom dokázal dotknúť práve jeho života. Ak sa necháme Bohom použiť, urobí to isté s nami. Iným môžeme povedať len to, čo sme sa v živote s Ježišom naučili. Akým spôsobom Boh zasiahol v našom živote? Našli sme v Ježišovi útechu a uzdravenie? Boh si praje, aby sme iným ponúkli

práve toto svedectvo. Aké sú naše záujmy a ciele? Aké máme životné poslanie? Boh chce, aby sme v našom misijnom poslaní využili všetko, čím sme.

Každému z nás dáva jedinečné životné skúsenosti a jedinečné poslanie. Ak sa nám zdá, že iným nemáme čo povedať alebo nám chýba vzdelanie, životné skúsenosti či postavenie, nevádi. Môžeme im hovoriť o tom, čo pre nás Boh urobil. K príbehu o dvoch mužoch posadnutých démonmi (Mat 8,28-34) napísala Ellen G. Whiteová zaujímavý komentár: „Prvými misionármi, ktorých Kristus poslal zvestovať evanjelium do oblasti Desatmestia, boli dvaja uzdravení posadnutí muži. Ježiša počuli iba veľmi krátko. Nikdy predtým nezažili jedinu jeho kázeň. Nemohli ľudí učiť tak ako učeníci, ktorí boli s Kristom denne. Mohli však rozprávať o tom, čo sami videli a počuli a ako zakúsili Ježišovu moc. A to môže robiť každý človek, ktorého srdca sa dotkla Božia milosť. Takýchto svedkov povoláva náš Pán. Svet hynie preto, že je ich málo.“ (CZ 59; MH 99)

Boh pôsobí, že sa budeme stretávať s ľuďmi, ktorým môžeme najlepšie poslúžiť. Boh nám dáva možnosť hovoriť posolstvo o milosti a zmierení dokonca aj zdanlivo najmenej vhodným ľuďom na najmenej vhodných miestach – podobne ako Ashley Smithovej. Veľké poverenie (Mat 28,19-20) nie je v skutočnosti len veľká možnosť. Je povinnosťou každého kresťana a zároveň prednosťou, že sa môže pripojiť k Bohu v jeho poslaní vo svete. Najlepším začiatkom je vyrozprávať svoje skúsenosti s Bohom všetkým ľuďom, s ktorými žijeme. Boh pracuje s týmto svetom. Pripojíme sa k nemu v jeho diele?

CHERYL DOSSOVÁ,

VEDÚCA INŠTITÚTU SVETOVEJ MISIE
PRI GENERÁLNEJ KONFERENCII CASD

Diskusné otázky

1. Ako často zažívate pocit, že ľuďom okolo seba nemáte čo povedať?
2. Poznáte ďalšie biblické príbehy, keď Boh použil zdanlivo nevhodných poslov?
3. Čo môžeme urobiť, aby sme sa stretli s ľuďmi, ktorí potrebujú počuť naše svedectvo?

PONDELOK

MISIA, KTORÁ MENÍ

Ježiš nás pozýva na misijnú prácu. Učeníkom povedal: „Podte za mnou a urobím z vás rybárov ľudí.“ (Mat 4,19) Ježiš povoláva učeníkov, aby ich naučil, ako sa majú stať misionármi. Akým spôsobom je možné zmeniť rybárov na mocných Kristových svedkov?

Pokiaľ si pamätám, vždy som túžil slúžiť Bohu z celého srdca. Ale v priebehu života ma Boh často viedol nečakanou a náročnou cestou, na ktorej som si stále viac uvedomoval mnohé svoje nedokonalosti a náklonnosť k hriechu. Prečo mi Boh vzal túžbu rásť a slúžiť a dovolil, aby som prežíval pravý opak? Keď nás Boh povoláva do misijnej služby, vedie nás cestou premeny, ktorá sa začína naliehavým uvedomením si toho, čo skutočne potrebujeme.

Tri kroky premeny

Ježišov krst približuje proces a podstatu duchovnej premeny, ktorá je základom našej odpovede na výzvu: „Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch...“ (Mat 28,19) Jeho krst predstavoval uvedenie do služby, ktorá zmenila svet. Lukáš zaznamenal, že po krste sa Ježiš modlil a „otvorilo sa nebo a Duch Svätý zostúpil na neho v podobe holubice“ (Luk 3,21-22). V tomto verši sú zaznamenané tri po sebe nasledujúce kroky – smrť, modlitba a príchod Ducha Svätého, ktoré viedli k Ježišovej mocnej službe a ktoré potrebujeme prežiť aj my.

Prvým krokom je smrť hriešneho ja znázornená Ježišovým „pohrebom“ pri krste vodou. Smrť nášho ja je vždy začiatkom premeny, pretože vytvára priestor na to, aby sa zjavil sám Boh. Potrebne je však pripomenúť, že „Ježiš prijal krst, no nie

ako vyznanie vlastného previnenia. Stotožnil sa s hriešnikmi, urobil kroky, ktoré máme urobiť aj my, a konal to, čo konať prináleží aj nám. Jeho život po krste, plný utrpenia a trpezlivého znášania, je príkladom aj pre nás.“ (TV 66; DA 111)

Ježiš zdôraznil, že predpokladom učeníctva je smrť nášho ja. „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba! Každý deň nech vezme svoj kríž a nasleduje ma.“ (Luk 9,23) Ježišovu výzvu, aby sme ho nasledovali a niesli svoj kríž, vyjadruje apoštol Pavol slovami: „S Kristom som ukrižovaný.“ (Gal 2,19) Ellen G. Whiteová v súvislosti s tým poznamenáva: „Pokiaľ ide o našu silu, musíme byť úplne závislí od Krista. Naše ja musí zomrieť.“ (5T 219)

Nemôžeme v živote nasledovať Ježiša, ak s ním nebudeme každodenne umierať. Tak sa náš život stane živou obeťou (Rim 12,1). Pre nás to však nie je prirodzené. Preto nás Ježiš môže viesť nečakanými a nepríjemnými cestami, ktoré v nás vyvolávajú vedomie slabosti a hriešnosti a privedú nás až k tomu, že mu odovzdáme všetko, čím sme a čo máme.

Druhým krokom je modlitba za prípravu. Poznatie, že v nás nie je nič prirodzene dobré, nás vedie k naliehavým modlitbám, aby sa Boh prostredníctvom nás mohol ukázať iným. Potrebujeme sa pripraviť rovnako ako Ježiš na brehu Jordánu. „Spasiteľov pohľad pri vrúcnej modlitbe akoby prenikal nebesá. Dobré vie, ako hriech zatvrdil ľudské srdcia a ako ťažko môžu chápať jeho poslanie a prijať dar spasenia. Prosí svojho Otca o silu, aby premohol ich nevieru a odstránil putá, ktorými ich satan poviazať; prosí, aby v ich záujme premohol nepriateľa.“ (TV 66; DA 111)

Len nadprirodzená moc z neba dokáže zmeniť zlomené ľudske bytosti, aby sa stali užitočné pre Božie dielo. Táto moc je výsledkom skutočných modlitieb. „Každý pracovník by mal prosiť Boha o každodenný krst Duchom.“ (SA 34; AA 50)

Tretím krokom je krst Duchom Svätým na určené poslanie. Aký bol výsledok zostúpenia Ducha Svätého na Ježiša? Lukáš napísal: „Ježiš sa vrátil od Jordánu plný Ducha Svätého. Duch ho vodil štyridsať dní po púšti a diabol ho pokúšal.“ (Luk 4,1-2) Ježiš zvíťazil nad satanom preto, že bol „plný Ducha Svätého“. Zdôrazňuje sa však aj to, že „Ježiš sa v moci Ducha vrátil do Galiley a zvesť o ňom sa rozšírila po celom okolí. Učil tam v ich synagógach a všetci ho oslavovali.“ (Luk 4,14-15)

Ježiš neskôr vysvetlil v synagóge svoj krst Duchom Svätým týmito slovami: „Duch Pánov je nado mnou, lebo ma pomazal zvestovať chudobným evanjelium a uzdravovať skrúšených srdcom. Poslal ma oznámiť zajatým prepustenie, slepým vrátiť zrak, utláčaných prepustiť a vyhlásiť milostivý rok Pánov.“ (Luk 4,18-19) Krst Duchom Svätým umožnil Ježišovi zvíťaziť nad satanom a zvestovať evanjelium s božskou mocou.

Krst Duchom Svätým je určený aj nám. Všetci evanjelisti – Matúš, Marek aj Lukáš – zaznamenali výrok Jána Krstiteľa, že Ježiš nás bude krstiť Duchom Svätým (Luk 3,16; Mat 3,11; Mar 1,8).

Len v Božej moci

Ako učenici povolání na misijnú službu sme závislí od krstu Duchom Svätým.

Boh ma počas života veľmi posilňoval. Už dvadsať rokov je moje srdce doslova závislé od vonkajšieho napojenia na kardiostimulátor, pretože samo osebe nemá dostatok energie. Keď som pôsobil ako kazateľ, dlhý čas som sa snažil konať Božie dielo vo vlastnej sile. Trvalo mi istý čas, kým som zistil, že niečo nie je v poriadku. To, čo platí pre mňa telesne, platí pre nás všetkých duchovne.

Bez Božej moci zhora sa nemôžeme stať premenenými učeníkmi a zvestovať posolstvo o Božom charaktere a jeho zámeroch. Keď nás však Boh privedie na cestu, na ktorej nám ukazuje, že bez neho nemôžeme nič urobiť (Ján 15,5), na ktorej nás učí denne umierať našim plánom a prehlbuje v nás túžbu po lepšej pripravenosti na službu, každý deň budeme prežívať krst Duchom Svätým. Až potom môžeme ísť za ľuďmi s mocou, ktorá zmení život mnohých.

GAVIN ANTHONY,
KAZATEĽ V ÍRSKOM MESTE DUBLIN

Diskusné otázky

1. Aký je rozdiel medzi povolaním apoštolov a naším povolaním dnes?
2. Čo znamená krst ohňom?
3. Viedie nás Boh cestou troch krokov, ktoré sú spomínané v dnešnom texte? Akým spôsobom to robí?

 UTOROK

EMPATICKÁ MISIA

„Prepáčte, pane, ste spasený?“ Práve som poklusal som bežal do obchodu s potravinami, keď ma oslovil mladý, slušne oblečený asi dvadsaťročný muž.

„Prosím?“ odpovedal som, pretože som si nebol istý, či som mu správne rozumel.

„Vyprali ste si už svoje šaty v Baránkovej krvi?“ pýtal sa ďalej.

Než som stačil odpovedať áno, horlivý evanjelista mi poskytol dvojminútové zhrnutie evanjelia teologickým žargónom. Nakoniec sa mi podarilo presvedčiť ho, že už som kresťan.

Počas nakupovania som premýšľal o tomto stretnutí. Obdivoval som mužovu odvahu a smelosť. Zdalo sa, že nemá strach z odmietnutia ani nesúhlasu. Napriek tomu som cítil znepokojenie, ba dokonca smútok. Uvažoval som nad tým, koľko ľudí svojím prístupom odradí. Ba dokonca – koľko znovuzrodených kresťanov vôbec vie, čo znamená byť očistený v krvi Baránka?

Žiaľ, mladý muž síce vynikal v horlivosti za evanjelium, ale o to viac mu chýbala citlivosť voči oslovenému publiku. Obávam sa, že jeho spôsob komunikácie uvádza ľudí, ktorých osloví, do rozpakov alebo dokonca u nich budí odpor.

Hovoriť ich jazykom

Keď sa snažíme plniť naše poslanie a zvestovať Božie záverečné posolstvo milosti tomuto svetu, často vychádzame z našich osobných skúseností, potrieb alebo toho, čo je nám príjemné či nepríjemné. Ak sa však nebudeme snažiť rozumieť tým, ktorých chceme osloviť, naše posolstvo bude pre nich nezrozumiteľné. Musíme pochopiť, čo majú

alebo nemajú radi, ich skúsenosti a potreby. Len tak im môžeme odovzdať posolstvo spôsobom, ktorému porozumejú.

Tento prístup je možné zhrnúť slovami apoštola Pavla: „Pre Židov som sa stal akoby Židom, aby som získal Židov; pre tých, čo sú pod zákonom, bol som ako ten pod zákonom... Pre tých, čo sú bez zákona, stal som sa ako ten bez zákona... Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých.“ (1Kor 9,20-22)

Pavol sa najprv snažil pochopiť ľudí, ktorým chcel zvestovať posolstvo: Židov, tých „pod zákonom“ i tých, „čo sú bez zákona“, jednoducho „všetkých“. Až potom hľadal vhodné slová z perspektívy týchto skupín.

Ježišov príklad nás vedie o krok ďalej. Zatiaľ čo Pavol rozlišuje skupiny ľudí, Ježiš pristupuje osobitným spôsobom ku každému jednotlivcovi. Pán si praje, aby jeho slovo milosti priviedlo domov každého človeka. To sa dá zväčša dosiahnuť len osobnou prácou. To bola Kristova metóda.

Pracoval prevažne s jednotlivcami. Uprostred zástupu si všimol Sýrofeničanku (Mar 7,24-30), farizeja (Luk 11,37-44), mýtnika (Luk 19,1-10), ochrnutého muža (Ján 5,1-15), ženu obvinenú z cudzoložstva (Ján 8,1-11)... A vždy s nimi komunikoval z ich osobnej perspektívy.

Ak máme mať v našom poslaní úspech, musíme používať túto metódu. Najprv by sme mali ľudí vnímať ako jednotlivcov, nech už ide o člena rodiny, suseda, spolupracovníka, priateľa či nepriateľa. Až potom im môžeme predstaviť posolstvo z ich individuálneho pohľadu.

Napriek tomu, že nikdy úplne nepochopíme pohľad iných ľudí na život, môžeme sa o to aspoň pokúsiť. Pomôcť nám môžu nasledujúce otázky: Čo majú dotyční radi a čo im vadí? Aké životné skúsenosti majú za sebou? Čo prežívajú v súčasnosti? Aké majú potreby?

Keď získame odpovede na tieto otázky, musíme trpezlivo hľadať styčné plochy medzi ich odpoveďami a našim poslanstvom. Len tak budeme pripravení plniť svoje poslanie s porozumením a empatiou, akú mal Ježiš.

Úspech Ježišovej metódy

V Biblii nájdeme mnoho príkladov takého prístupu.

Druhá Samuelovej kniha v 12. kapitole zaznamenáva príbeh o tom, ako bol prorok Nátan vyslaný s poslanstvom ku kráľovi Dávidovi. Ako odovzdať správu o odpornom hriechu mocnému kráľovi? Prorok využil to, že poznal odpoveď na prvú otázku. Vedel, že Dávid, ktorý bol v mladosti pastierom, má rád ovce. A vedel aj to, že ako autor žalmu nenávidí „útlak biednych“ (Ž 12,6). Pretože bol schopný nájsť priesečník medzi týmito znalosťami a svojím poslanstvom, podarilo sa mu účinne oznámiť zamýšľanú správu.

Ďalším príkladom je Ježišovo stretnutie so Samaritánkou, ktoré je opísané v *Evanjeliu podľa Jána*. Žena neskôr vyznala, že jej povedal všetko, čo urobila (Ján 4,39). Podľa nej to bolo potvrdením toho, že je Mesiášom (Ján 4,29). Ježiš jej, samozrejme, nepovedal detailne o tom, čo dosiaľ urobila. Skôr odhalil jej najdôležitejšie životné skúsenosti – predošlé neúspešné manželstvá a súčasný nezákonný vzťah. V tomto okamihu sa mohli preťať jej skúsenosti s poslanstvom o jeho mesiášstve. Stalo sa to počas ich rozhovoru, s láskou a ohľaduplne.

Kristus žene naznačil, že pozná tajomstvá jej života. Napriek tomu cítila, že s ňou súcitiť a má o ňu záujem. Čistota Ježišovej prítomnosti odsudzovala jej hriech, on ju však neodsúdil jediným slovom.

Rozprával jej o milosti, ktorá dokázala obnoviť jej srdce. Vďaka tomu začala mať predstavu o jeho

poslaní. V jej myšli sa vynorila otázka, či to nemôže byť dlhoočakávaný Mesiáš.

Posledným príkladom, ktorým ilustrujeme Ježišov prístup, je jeho rozhovor s Nikodémom z 3. kapitoly *Evanjelia podľa Jána*.

Ježiš rozpoznal, že najdôležitejšou potrebou Nikodéma nebola odpoveď na predkladané argumenty proti Ježišovmu mesiášstvu (Ján 7,50-52). Nebolo to ani vysvetlenie evanjelia, čo by bolo pre jeho vzdelanú náboženskú myseľ prijateľnejšie. Aj keď by mu tieto veci určite prospeli, jeho najdôležitejšia potreba sa stotožňovala s potrebou nevzdelaných rybárov či prostitútok, ktoré sa nezaujímali o náboženstvo. Kristus vedel, že potrebuje úplnú premenu svojej mysle, cieľov a motivácie. Nikodémovou potrebou bolo nové narodenie (Ján 3,7).

Vedení láskou

Misia, ktorá je empatická a rozumie druhým ľuďom, nie je založená na tom, že im budeme hovoriť to, čo chcú počuť a čo bude lichotiť ich ušiam. Skôr by sme im – podobne ako Ježiš – mali hovoriť to, čo potrebuje počuť ich srdce, a to spôsobom, ktorému najlepšie rozumejú. Čo majú títo ľudia radi a čo im vadí? Aké sú ich najsilnejšie životné skúsenosti a čo prežívajú v súčasnosti? Aké majú potreby?

Komunikácia v kontexte týchto otázok nám pomáha, aby sme sa mohli zapojiť do misijnej práce s empatiou a porozumením. A čo nás má motivovať k takému spôsobu zvestovania poslanstva? Apoštol Pavol to vyjadril slovami: „Veď nás ženie Kristova láska...“ (2Kor 5,14)

Keď uvažujeme o Kristovej láske, ktorú preukazuje každému z nás osobne, prirodzene to prehlbuje našu túžbu prejavovať rovnakú lásku iným. Keď uvažujeme, akými rôznymi spôsobmi sa Ježiš snaží s nami komunikovať – prostredníctvom toho, čo máme radi, prostredníctvom našich životných skúseností aj pomocou napĺňania našich potrieb, prirodzene to prehlbuje našu túžbu komunikovať s inými z ich perspektívy. Keď stále viac poznávame Božiu lásku, ktorú nám zjavuje prostredníctvom Ducha Svätého (Rim 5,5), budeme mu chcieť

stále viac slúžiť. Z Božej milosti môžeme odovzdať večné pravdy takou formou, ktorá je pre našich susedov a priateľov najvhodnejšia.

EAN NUGENT,
SOFTVÉROVÝ VÝVOJÁR
GENERÁLNEJ KONFERENCIE CASD

Diskusné otázky

1. Čo považujete za najťažšie pri úsilí osloviť ľudí, s ktorými máte málo spoločné?
2. Podľa čoho poznáme, kedy je v snahe predstaviť Krista iným ľuďom vhodné prejsť na vyššiu úroveň?

STREDA

LÁSKAVÁ MISIA

Roku 1901 nadobudol v New Yorku platnosť zákon o panelových domoch, ktorého zámerom bolo urobiť špinavé domy zdravšími a bezpečnejšími. Newyorská burza zažila prvú krízu. Mesto trpelo vlnou horúčav. A tomto roku prišiel do New Yorku ako misionár adventistický priekopník Stephen Haskell so svojou manželkou Hetty. Mal vtedy 68 rokov.

Haskellovci žili do tých čias prevažne na vidieku, a zrazu sa ocitli v centre husto obývaného mesta. Ubytovali sa v paneláku pár blokov od Central Parku. Zdalo sa, že brat Haskell sa bojí, aby sa nestratil v dave. Svojim kolegom napísal: „Nedovoľte, aby na nás naši bratia zabudli. Nech sa za nás modlia. Nezabudnite na našu adresu. Je to Západná 57. ulica, dom číslo 400, New York.“

Haskell nevychádzal z údivu nad mestskou džungľou, ktorú teraz spolu s manželkou nazývali domovom. „V dome, v ktorom žijeme, býva päťdesiattri rodín,“ napísal. „Dom má sedem poschodí. Dva výťahy sú v prevádzke vo dne v noci.“ Haskellovci mohli žiť oveľa pohodlnejšie v dome s veľkým pozemkom na vidieku v Novom Anglicku. Poslúchli však radu Ellen G. Whiteovej, že

Kristovi nasledovníci sa majú riadiť príkladom jeho služby. Keď Ježiš pôsobil na tejto zemi, slúžil ľuďom tam, kde žili. Ellen G. Whiteová napísala: „Kresťanstvo prenikne do okolitého sveta prostredníctvom spoločenských vzťahov.“ (GW 480) A tiež: „Naši skúsení spolupracovníci by mali žiť tam, kde sa osobne stretnú s ľuďmi, ktorí potrebujú pomoc.“ (8T 76)

Túto metódu použil Ježiš, aby oslovil ľudstvo. A zakladá sa na nej aj strategický plán *Oslovme svet*, ktorý vyhlásila generálna konferencia našej cirkvi. Je to návod na misijný program cirkvi. Ellen G. Whiteová v knihe *Cesta k zdraviu a životnej harmónii* predstavuje päť dôležitých krokov tejto metódy (CZ 92; MH 143):

1. Ježiš sa stretával s ľuďmi.
2. Prejavoval o nich záujem a súcitol s nimi.
3. Svojou službou naplňal ich potreby.
4. Získaval si ich dôveru.
5. Nakoniec ich vyzval, aby ho nasledovali.

Spasiteľ sa stretával s ľuďmi

Keď Ježiš prišiel na tento svet, nezjavil sa vo významnom centre. Nečakal, že ľudia prídu za ním.

Naopak, on šiel za ľuďmi. Ján vo svojom evanjeliu konštatuje, že Ježiš „prebýval“ medzi nami. Použitie grécke slovo (*Ján* 1,14) v preklade znamená postaviť si stan alebo žiť v stane. Boh si postavil stan medzi ľuďmi. Pil tú vodu čo oni, jedol to isté jedlo, prelieval ľudské slzy.

Ježiš nehovoril len v synagógach. Častejšie sa stretával s ľuďmi na rôznych miestach. Počas svojej služby vyučoval, kázal a uzdravoval (*Mat* 9,35). V *Evanjeliu podľa Matúša* sa vo 8. a v 9. kapitole píše, že Ježiš sa stretával so Židmi aj s pohanmi, s mužmi aj so ženami, s mladými aj so starými. Ľudia sa ho fyzicky dotýkali (*Mat* 9,20) a Ježiš sa dotýkal ich (*Mat* 8,3.15; 9,25.29).

Kresťanstvo je príliš často odsunuté do kostolov a obradných budov, do najrôznejších kréd a vieroučných stanovísk. Jeho pravým domovom sú však ulice, pracoviská, domovy a naše životy. Kristova metóda ukazuje, že naše poslanie je vyššie, než len prilákať ľudí do cirkevných budov. Samozrejme, atmosféra v našich zboroch má byť príťažlivá a priateľská, naše programy a kázania pôsobivé. Hlavnou úlohou cirkvi je však inšpirovať, vzdelávať a vysielat svojich členov do spoločnosti. Pravda oživa vtedy, keď sa stáva telom, keď vyjdeme k ľuďom okolo nás. Vierouka je dôležitá, ale našim cieľom je ukázať, ako funguje v našom živote.

Kristus prejavoval súcit a naplňal potreby ľudí

Matúš zaznamenáva, že keď Ježiš videl zástupy, prišlo mu ich ľúto, „lebo boli zbadačení a sklesnutí ako ovce bez pastiera“ (*Mat* 9,36). Dnes je to rovnaké. Ježiš nás povoláva, aby sme plní lásky a súcitu šli za ľuďmi, zaujímali sa o ich potreby, záujmy i rodiny a predstavili im evanjelium.

Ježiš sa nestretával s ľuďmi ako kupec, ktorý sa snaží predat svoje názory. Ba ani ako človek, ktorý robí nábor do novej politickej strany. Prišiel naplnený súcitom a s láskou uspokojoval potreby svojich detí. Prišiel, aby zjavil pravdu o Bohu.

Pre misiu je kľúčová motivácia. Apoštol Pavol napísal, že „nás ženie Kristova láska“ (*2Kor* 5,14). Či už naplňame potreby ľudí prostredníctvom zdravotnej starostlivosti, vzdelávania, humanitárnej práce, alebo len poskytnutím spoločnosti

osamelým ľuďom, vždy nás motivuje Kristova láska.

Ježiš si získaval dôveru

Keď sa riadime Kristovým príkladom, teda stretávame sa s ľuďmi, preukazujeme im súcit a naplňame ich potreby, prirodzene si získavame ich dôveru. Prebúdza ju naše priateľstvo, starostlivosť a záujem. Ľudia sa postupne otvárajú a sú ochotní hovoriť s nami aj o duchovných veciach. Vtedy sa však musíme modliť, nech Duch Svätý pôsobí na ľudí, aby prijali Krista do svojho života.

Cirkev adventistov siedmeho dňa nebola povolaná, aby sa stala ďalšou sociálnou organizáciou. Všetky naše činnosti – každý tanier polievky, ktorý ponúkame, každý protistresový seminár, ktorý usporiadame, každé jedlo vo vegetariánskej jedálni, ktoré poskytneme – musia zdôrazňovať duchovný rámec a motiváciu našej služby.

Kristus pozýval ľudí, aby ho nasledovali

V minulosti adventisti zdôrazňovali posledný krok Ježišovej metódy, teda pozývali ľudí, aby ho nasledovali. Uskutočnili sme milióny seminárov a verejných evanjelizačných prednášok, publikovali miliardy stránok kníh s duchovným poslanstvom. Koľko času sme však venovali ostatným krokom? Preskočiť čo len jeden krok Kristovej metódy znamená „skratovať“ jeho komplexnú službu. A skraty vedú k strate výkonu.

Na začiatku 20. storočia Ellen G. Whiteová ocenila prácu adventistov v San Franciscu, kde sa veriaci riadili Kristovou metódou služby. Zbory nazvala úľmi. Členovia cirkvi navštevovali chorých a opustených, hľadali miesta, ktoré sa mohli stať domovom pre siroty, pomáhali hľadať pracovné miesta pre nezamestnaných. Navštevovali ľudí v ich domovoch, usporadúvali kurzy zdravej životosprávy a šírili literatúru. V centre mesta zriadili školu pre deti a organizovali zdravotnú misiu. Hneď vedľa radnice začali prevádzkovať zdravotné stredisko a obchod so zdravou výživou. V centre mesta vo vegetariánskej reštaurácii ponúkali zdravú stravu šesť dní v týždni. Na nábreží Sanfranciského zálivu slúžili námorníkom. A keď už

nemali čo robiť, usporadúvali verejné prednášky v mestskej hale (AR, 1906, 8). Ešte aj dnes, po vyše sto rokoch, nám ich práca slúži ako žiarivý príklad cirkvi, ktorá motivovaná láskou slúži tak, ako slúžil Kristus.

Kristova metóda v praktickom živote

Realizovať Kristovu metódu nie je vždy jednoduché. Dnes sa obyvatelia miest zamknú vo svojich bytoch a prakticky ani nepoznajú susedov. Dlhý pracovný čas poskytuje iba minimum možností na spoločenské kontakty. Kristova metóda však nie je niečím, na čo si musíme hľadať čas. Je to štýl nášho života. V praxi to znamená žiť ako doteraz, ale naplniť svoj život účelom a zmyslom.

Dôležité je, aby sme sa stretávali a trávili čas s ľuďmi, ktorí nie sú adventisti. Chodíte každý večer na prechádzku? Výborne. Pozvite svojich známych, aby šli s vami, alebo ešte lepšie, navštívte klub turistov. Existuje mnoho skupín, ku ktorým sa môžete pripojiť: klub záhradkárov, zberateľov známok, čitateľov... Priestor poskytujú aj rôzne miestne spoločenské aktivity a činnosti.

Jete každý deň? Výborne. Nájdite si príležitosť, aby ste jedli s priateľmi a so známymi, ktorí nie sú adventisti. Môže to byť u vás doma, ale môžete

ísť aj do pizzerie či reštaurácie. Najlepšie sociálne kontakty sa často nadväzujú pri jedle.

Nemôžeme slúžiť ľuďom, ktorých nepoznáme. Preto je dôležité zoznámiť sa s našimi susedmi, s ľuďmi z našej obce či mesta. Je potrebné tráviť s nimi čas a načúvať im.

Ellen G. Whiteová konštatuje, že Kristova metóda služby je jedinou skutočne úspešnou metódou: „Výsledky nášho snaženia by boli oveľa lepšie, keby sme venovali menej času napomínaniu a viac času osobnej službe.“ (CZ 92; MH 143) Stephen a Hetty Haskellovci ju poznali a uvádzali do praxe. A takisto veriaci v „úli“ v San Franciscu. Zoberieme túto metódu vážne aj my a uvedieme ju do praxe?

GARY KRAUSE,

TAJOMNÍK GENERÁLNEJ KONFERENCIE CASD
A VEDÚCI ODDELENIA EVANJELIZÁCIE

Diskusné otázky

1. Ako si môžu ostýchaví jedinci získať dôveru cudzích ľudí?
2. Ktorý z piatich krokov Kristovej metódy služby považujete za najdôležitejší?

ŠTVRTOK

PRESVEDČIVÁ MISIA

Paul Little vo svojej knihe o evanjelizácii s názvom *Ako šíriť svoju vieru* definuje svedectvo ako „hlboké presvedčenie o najväčšej pomoci, ktorú môžeme ponúknuť iným tým, že im predstavím Ježiša Krista“. Prví kresťania by podporili túto definíciu hlasným

amen. Nech šli kamkoľvek, svoju vieru šírili s takou dynamikou a odvahou, že fascinovali a šokovali všetkých, s ktorými sa stretávali. Ľudia na ich vieru reagovali. To vysvetľuje, prečo sa kresťanstvo za veľmi krátky čas rozšírilo ako požiar po celej Rímskej ríši.

V čom spočívalo tajomstvo toho, že oslovilo toľkých ľudí? Čo sa od prvých kresťanov môžeme naučiť? Boli hlboko presvedčení o pravdivosti a potrebe evanjelia. Prečo? Pretože evanjelium zásadne zmenilo ich život!

Krásnym príkladom je apoštol Pavol, ktorého úžasné obrátenie a následná služba potvrdzuje premieňajúcu Kristovu moc. Hneď po obrátení Pavol „hlásal v synagógach, že tento Ježiš je Boží Syn. Tu všetci, ktorí ho počúvali, žasli a hovorili: Či to nie je ten, čo v Jeruzaleme prenasledoval ľudí, ktorí vyzývali toto meno? Aj sem iste prišiel nato, aby ich v putách odviedol k veľknazom. No Šavol pôsobil čoraz mocnejšie a miatol Židov bývajúcich v Damasku dokazovaním, že Ježiš je Mesiáš.“ (Sk 9,20-22)

Presvedčenie získané z neba

V Pavlovom príbehu o obrátení je dôležitý jeden okamih: skúsenosť z cesty do Damasku ho presvedčila, že Kristus je Boží Syn, slúbený Mesiáš. Táto skúsenosť sformovala jeho novú kresťanskú identitu a motivovala ho na prácu misionára. Podľa jeho slov si ho Ježiš „získal“ (Fil 3,12). Stal sa nástrojom, aby jeho meno niesol národom (Sk 9,15; 26,15-19; Gal 1,15-16).

Pred svojím obrátením bol Pavol presvedčený, že kresťania sú oklamaní rúhači a náboženský fanatici, ktorí si nezaslúžia nič iné, len najprísnejšie tresty. Ich vplyv chcel obmedziť tým, že medzi nich vnesie zmätok (Sk 8,3). Napriek pomýlenej horlivosti a zaujatému prenasledovaniu sa mu zjavil sám Kristus (1Kor 15,8) a zásadne zmenil jeho život. Výsledkom bolo, že Pavol začal okamžite odvážne svedčiť o Ježišovi, ktorý svojím životom, smrťou a vzkriesením premostil priepasť medzi nebom a zemou.

Presvedčenie založené na Kristovi

Skutočnú vieru a odhodlanie na svedectvo môžeme získať iba tak, že sa osobne stretne so vzkrieseným Kristom. Je nevyhnutné, aby každý človek prežil svoju skúsenosť na „ceste do Damasku“. Nemusi byť rovnako dramatická ako Pavlova, ale spásonosná skúsenosť stretnutia s Kristom je najzákladnejším predpokladom a najdôležitejšou kvalifikáciou na to, aby sme iným dokázali predstaviť

radostnú zvesť evanjelia. Nie je možné predstavovať niečo, čo sami nepoznáme. Môžeme svedčiť iba o tom, čo sme osobne prežili. Bez tejto skúsenosti chýba našej kresťanskej viere sila a naše svedectvo má len malý vplyv.

Nie sme povolaní na to, aby sme neveriacim ľuďom predstavovali vieroučné body. Naopak, sme povolaní, aby sme ľuďom predstavovali Krista. Ellen G. Whiteová to zhrnula veľmi výstižne: „Adventisti siedmeho dňa by mali byť medzi kresťanmi prví, čo budú vyvyšovať Krista... Svoju pozornosť musíme upriamiť na Ježiša.“ (GW 156)

Presne to začal robiť Pavol bezprostredne po svojom obrátení (Sk 9,20-22). Aj neskôr počas svojej služby v Aténach „ohlasoval Ježiša a zmŕtvychvstanie“ (Sk 17,18).

Je zaujímavé, že v 9. a 17. kapitole *Skutkov apoštolov* nachádzame model toho, ako Pavol šíril evanjelium. Z týchto textov môžeme vyvodiť tri princípy presvedčivého misijného pôsobenia:

1. Pavol využil každú príležitosť na to, aby hovoril o Kristovi. Evanjelizácia nebola preňho len občasným bodom v programe cirkvi; bola to jeho životná vášeň! Vyhľadával každú priaznivú situáciu, aby mohol ľuďom hovoriť o svojej viere. Hovoriť o Kristovi nie je pre nás adventistov otázkou voľby; je to nutnosť. Keď sme sa stretli so vzkrieseným Kristom, nemôžeme o tom mlčať. Našou každodennou kresťanskou povinnosťou je zapojiť sa do hockakej formy evanjelizácie. Nezáleží na tom, či to bude svedectvo susedom a kolegom, šírenie literatúry, pomoc ľuďom v núdzi, alebo organizovanie biblických hodín. Existuje mnoho spôsobov, ako môžeme vydávať svedectvo o Kristovi. Prečo si nezvoliť ten, ktorý najlepšie vyhovuje nášmu temperamentu a obdarovaniu?
2. Hneď ako Pavol našiel poslucháčov, prispôbil im svoje poslanstvo. Či sa prihovárал horlivým Židom v synagóge, ľuďom na tržnici, alebo pohanským filozofom na Areopágu, oslovoval ľudí na ich pôde. Čo to znamená pre nás? Nemôžeme osloviť svet poslanstvom o Kristovi, ak zostaneme uzavretí v prostredí

cirkvi. Aby sme mohli ľudí účinne osloviť, musíme sa s nimi stretávať tam, kde sú, a snažiť sa im porozumieť.

Ellen G. Whiteová k tomu poznamenala: „Náš úspech nezávisí ani tak od našich znalostí a úspechov, ale skôr od našej schopnosti nájsť si cestu k srdciam ľudí.“ (GW 193) To bola aj Pavlova stratégia. Nech šiel kamkoľvek, vždy chcel rozumieť ľuďom, ich náboženstvu a kultúre. Robil to tak dôkladne, že dokázal dokonca citovať ich básnikov (Sk 17,28).

3. Pavol diskutoval s ľuďmi a snažil sa presvedčiť ich o platnosti a dôležitosti evanjelia. Dnes by sme mali venovať zvláštnu pozornosť aplikácii tohto princípu. Po prvé, keď šírimo svoju vieru, nemáme potláčať proces myslenia. Naopak! Kresťanská viera dáva zmysel. Je otvorená dôkladnému skúmaniu. Po druhé, je dôležité, aby sme dobre pochopili základný kameň našej viery, a tak ju mohli účinne šíriť medzi ostatných. Preto musíme mať našu vierouku dobre premyslenú.

Skôr než budeme formulovať a obhajovať body svojej viery, musíme ich poznať. Napriek tomu nemôžeme nikdy zabudnúť, že šírenie viery nie je len intelektuálnou záležitosťou. Svedectvo nemožno redukovať len na silné argumenty. Naším hlavným cieľom musí byť privádzanie ľudí ku Kristovi.

Biblia nás pozýva: „... a Kristus, Pán, nech je svätý vo vašich srdciach. Buďte vždy pripravení dať odpoveď každému, kto vás žiada o zdôvodnenie nádeje, ktorá je vo vás, ale robte to v tichosti, s bázňou a dobrým svedomím...“ (1Pet 3,15-16)

Raz ktosi povedal, že ľudí nezaujímajú, koľko toho viete, kým nevycítia, ako veľmi vám na nich záleží.

Misijná práca vyžaduje nielen odvážne výroky, ale aj láskavý prístup.

Je potrebné zaujať postoj

Vďaka svojej neochvejnej viere v Krista bol Pavol ochotný znášať výsmech, bitku, väzenie, stroškotanie na mori a nakoniec aj mučenícku smrť. O pätnásť storočí neskôr sa nemecký reformátor Martin Luther stretol s tým istým Kristom. Bol natoľko presvedčený o tom, že Kristus je Pán, že počas vypočúvania na koncile vo Wormse vyhlásil: „Tu stojím. Inak nemôžem. Tak mi Pán Boh pomáhaj.“ Luther bol, tak ako Pavol, ochotný nielen žiť vierou, ale v prípade potreby aj zomrieť pre Krista. Presvedčivá misia predpokladá plné odovzdanie sa Kristovi!

ALAIN CORALIE,

TAJOMNÍK STREDOAFRICKEJ DIVÍZIE CASD

Diskusné otázky

1. Akú najvýznamnejšiu zmenu vykonal Kristus vo vašom živote? Ako by ste ju predstavili druhým ľuďom?
2. Kam vo svojom okolí by ste mohli ísť, aby ste diskutovali s inými ľuďmi o náboženských alebo filozofických otázkach?
3. Súhlasíte s výrokom, že šírenie našej viery nie je iba intelektuálnou záležitosťou? Prečo áno alebo prečo nie?

Atény

PIATOK

PREMIEŇAJÚCA MISIA

Pasáž z knihy *Skutkov apoštolov* 2,42-47 predstavuje jedinečný príklad spoločenstva, v ktorom prebiehalo vyučovanie učeníkov, spoločné stravovanie i distribúcia materiálnej pomoci. Ľudia každý deň spoločne chválili Boha a prijímali medzi seba ďalších nasledovníkov.

To je úžasný obraz. Čas Turíc prišiel a odišiel, ale ich duch žil ďalej. Turíce sa neskončili prijatím troch tisícok nových veriacich. Boh vytvoril niečo nové. Zrodila sa kresťanská cirkev. Po prvýkrát v dejinách sa ukázalo, čo sa stane, keď Boh vezme ľudí z rôznych kultúr a prostredia a vytvorí svoju cirkev – telo Kristovo. Len vďaka Bohu mohla vzniknúť v Jeruzaleme cirkev.

Božia cirkev nie je len združením jednotlivcov. Je viac než skupina alebo klub. Je niečím, čo prekonáva dynamiku ľudskej organizácie. Je živým organizmom, ktorého milujúcou hlavou je Ježiš. Je komunitou, ktorá je výsledkom živého spojenia s Kristom. Práve od tohto spojenia odvodzuje cirkevná komunita svoju identitu. Noví veriaci sa stávajú súčasťou spoločenstva a nachádzajú nový zmysel života. Cirkev je miestom, kde veriaci získavajú pocit spolupatričnosti a priestor na rásť.

Presvedčivé svedectvo

Zbory zamerané na službu priťahujú. Skúsenosť Penny z adventistického zboru Paradise v Kalifornii ukazuje, čo sa stane, keď sa prepojí cirkevné spoločenstvo s poslaním. Penny spoznala zbor Paradise tak, že chodievala na vodu do studne na cirkevnom pozemku. Po štyroch rokoch sa zo zvedavosti šla pozrieť dovnútra. Na internete si vyhľadala viac informácií. Začala navštevovať bohoslužby a svojho chlapca Eliáša brávala do detskej sobotnej škôlky. Ponúkla sa, že prinesie jedlo na spoločné pohostenie.

Osobné svedectvo je presvedčivé. Dottie, vedúca detskej sobotnej škôlky, sa Penny ujala. Opätovne pozývala Penny na rôzne zborové akcie. Členovia zboru prejavili o jej syna skutočný záujem.

Penny sa pri jedle každého pýtala, prečo sa stal adventistom. Ochotne jej rozprávali svoje osobné skúsenosti a svedectvá o tom, ako Ježiš zmenil ich život.

Štúdium Biblie premieňa. Na Penny veľmi zapôsobili biblické pravdy, ktoré počula na bohoslužbách. Dottie ju pozvala do študijnej skupinky, kde sa Penny spriatelila s ďalšími ženami. Stretla tam ľudí, ktorí Božie slovo nielen poznali, ale podľa neho aj žili.

Penny začala reagovať na to, ako ju Boh v srdci presviedčal. Dnes sa zapája do niektorých činností zboru a pravidelne sa zúčastňuje biblických hodín. Keď hovorí o svojom vzťahu k Bohu, vyznáva: „Boh sa mi dal poznať. Moja viera stále rastie. Boh zmenil spôsob môjho myslenia tak, že vníмам život z perspektívy viery. V mojom živote pôsobí omnoho viac.“ Penny priznala, že zbor je pre ňu veľmi dôležitý. Je vďačná, že sa mohla zbližiť s mnohými jeho členmi, že si navzájom pomáhajú a spolu sa delia o skúsenosti s Bohom. Takto vyzereá skutočná cirkev, Kristovo telo.

Penny sa stále učí vnímať, ako Boh pôsobí v jej každodennom živote. Duch Svätý pokračuje vo svojej práci na jej srdci.

Návod na misiu, ktorá mení

Ako sa môže miestny zbor stať bezpečným a starostlivým prostredím, v ktorom môžu veriaci rásť a objavovať svoju vlastnú službu Bohu? Všetko sa začína sústredeným zameraním na Ježiša.

Kresťania žijú nový život v Kristovi. Sú zameraní na toho, ktorý je plný milosti a pravdy. Hladením na Ježiša sa meníme na jeho obraz.

Boh tvorí a vedie svoju cirkev. Má to byť spoločenstvo, ktoré rastie, spolupracuje a „buduje sa v láske“ (Ef 4,16).

Čo môžeme urobiť, aby sa tento ideál naplnil? Ako sa môžeme stať cirkvou, v ktorej noví členovia rastú a stávajú sa aktívnymi účastníkmi života, služby a poslania cirkvi?

1. Posilňujeme nových členov v ich vzťahu s Kristom. Pomôžeme im, aby okrem pochopenia právd rástli aj v osobnom vzťahu s Kristom. Potrebujú niekoho, kto im pomôže naučiť sa

modliť a čítať Bibliu takým spôsobom, ktorý prehĺbi ich vzťah s Ježišom. (1 Tes 2,7)

2. Vytvorme zo zboru starostlivé spoločenstvo, v ktorom sa budú noví členovia cítiť bezpečne: tak v raste, ako aj vo svojich zápasoch a pádoch. Zraneným a zápasiacim môžu na spoločnej ceste pomôcť ostatní členovia Kristovho tela tým, že si budú navzájom pomáhať. (1 Tes 5,11)
3. Pomáhajme novým veriacim (aj tým, ktorí sú v cirkvi už dlhší čas) vytvoriť spojenie medzi vieroukou a Kristom. Učenie má skutočný význam iba vtedy, ak nám pomáha poznávať Ježiša a rásť v ňom. (Ján 14,6)
4. Podporujeme nových členov, aby sa delili o svoje skúsenosti s tým, ako Ježiš pôsobí v ich živote. Naším poslaním je pomáhať ľuďom, aby sa stretli s Ježišom a chodili s ním. Keď rozprávame o tom, čo Ježiš koná v našom živote, robíme najlepšie, čo môžeme. (Luk 8,39)
5. Pozvime nových aj budúcich členov, aby sa zapojili do služby. Požiadajme ich, aby porozmýšľali, ktoré oblasti ich zaujímajú, čím sú nadšení alebo čo im zvlášť leží na srdci. Potom im pomôžeme objaviť ich duchovné dary na službu. Pridelme ich ako partnerov k tým, ktorí sú do služby už zapojení. Pomôžeme im rozvíjať a používať ich dary v službe. Potom stojme v pozadí a sledujeme, čo bude Boh konať. (Ef 4,11)

Boh má pre svoju cirkev, ktorej súčasťou sme všetci, víziu. Chce nás použiť, aby sme sa prostredníctvom pomoci iným aktívne do nej začlenili aj my.

BEN A MARY MAXONOVCI,

ADVENTISTICKÝ ZBOR PARADISE V KALIFORNI

Diskusné otázky

1. Ako sa váš zbor môže stať bezpečným a starostlivým spoločenstvom, v ktorom môžu noví veriaci rásť a zapájať sa do služby?
2. Porozprávajte sa, ktorí ľudia vás ako Božie nástroje privedli k Bohu a do spoločenstva cirkvi.

DRUHÁ SOBOTA

VÍŤAZNÁ CIRKEV

Kristus dal cirkvi úlohu. Každý jej člen by mal byť nástrojom, prostredníctvom ktorého Boh odovzdá svetu poklady svojej milosti.

Viac ako devätnásť storočí ubehlo odvtedy, čo apoštoli zakončili svoje dielo, ale záznam o ich úsilí a obetiach pre Krista dodnes patrí medzi najvzácnejšie poklady cirkvi. Toto svedectvo napísané z podnetu Ducha Svätého malo byť pre Kristových nasledovníkov v každom ďalšom veku zdrojom povzbudení do väčšej horlivosti a opravdivosti v Spasiteľovom diele.

Prvá generácia svedkov

Učeníci Kristov príkaz splnili. Títo poslovia kríža boli pri zvestovaní evanjelia svedkami takého zjavenia Božej slávy, akú predtým smrteľný človek nevidel. Duch Svätý spolupracoval s apoštolmi na diele, ktoré otriaslo svetom. Evanjelium oslovilo každý národ za života jednej generácie.

Úspechy, ktoré sprevádzali pôsobenie vyvolených apoštolov, boli slávne. Niektorí učeníci neboli spočiatku patrične vzdelaní, no bezvýhradne sa odovzdali Kristovej službe a pod jeho učiteľským dohľadom získali potrebnú prípravu na veľkú úlohu, ktorá im bola zverená. Srdcia mali plné milosti a pravdy, a to usmerňovalo ich pohnútky a konanie. Ich život bol skrytý s Kristom v Bohu; ponorení do hĺbok nekonečnej lásky nemysleli na seba.

Učeníci boli muži, ktorí vedeli úprimne hovoriť i modliť sa; silu čerpali zo zdroja, ktorý bol mocou Izraela. Bezvýhradne vedeli stáť na Božej strane

a svoju osobnú časť spájať s Božím trónom! Ich Bohom bol Hospodin. Jeho časť bola ich ctou. Jeho pravda bola ich pravdou. Kto útočil na evanjelium, akoby im prebodával srdce. Za Kristovo dielo bojovali zo všetkých síl. Duchovné pomazanie zhora im umožnilo úspešne zvestovať slovo života. Očakávali veľa, a preto aj veľa vykonal. Zjavil sa im Kristus a stal sa im vodcom. Ich chápanie pravdy a odolnosť v protivenstve boli úmerné ich poslušnosti Božej vôli. Témou každého ich rozhovoru bol Ježiš Kristus, Božia múdrosť a moc. Vyvyšovali jeho meno – to jediné meno pod nebom, skrze ktoré môžu byť ľudia spasení. Zvestovaním Kristovej dokonalosti uchvacovali srdcia poslucháčov a ľudia prijímali evanjelium. Mnohí z tých, čo predtým Spasiteľovo meno tupili a pohrdali jeho mocou, teraz sa hlásili za učeníkov Ukrižovaného.

Učeníci splňali svoje zvestovateľské poslanie mocou živého Boha, nie vlastnou silou. Nebola to ľahká úloha. Počiatkové úsilie kresťanskej cirkvi sprevádzali ťažkosti a trpký ziaľ. Učeníci museli pri svojej práci stále zápasiť s nedostatkom, osočovaním, prenasledovaním. Nelipli však príliš na vlastnom živote a tešili sa, že smú trpieť pre Krista.

Pevné základy

Apoštoli vybudovali Božiu cirkev na základoch, ktoré položil sám Kristus. Písmo viackrát spomína stavbu chrámu ako príklad budovania cirkvi. Peter v súvislosti so stavbou chrámu napísal: „Pristupujte k nemu, živému kameňu, ktorý ľudia síce zavrhlí,

ale pred Bohom je vyvolený a vzácny. Aj vy sa dajte zabudovať ako živé kamene do duchovného domu, aby ste sa stali svätým kňazstvom, ktoré bude prinášať duchovné obety, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.“ (1Pet 2,4-5)

Apoštoli pracovali v „lomoch“ židovského a pohanského sveta, odkiaľ prinášali „kamene“ a kládli ich do „základov“. Pavol vo svojom liste veriacim v Efeze napísal: „... už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a členovia Božej rodiny. Ste vybudovaní na základoch apoštolov a prorokov, pričom uholným kameňom je Ježiš Kristus. V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie vo svätý chrám v Pánovi, v ňom ste aj vy spoločne budovaní na Boží prítok v Duchu.“ (Ef 2,19-22)

Apoštoli stavali na bezpečných základoch – na večnej Skale. Na tieto základy kládli kamene, ktoré „vylomili“ zo sveta. Práca stavitelov sa neobišla bez prekážok. Úsilie im krajne sťažoval odpor Kristových nepriateľov.

Kruté prenasledovanie

Nepriateľ postupne vyhubil všetkých popredných stavitelov. Štefana ukameňovali, Jakuba zabili mečom, Pavla stali, Petra ukrižovali, Jána poslali do vyhnanstva. Cirkve však predsa len rástla. Na miesta tých, čo padli, prišli noví pracovníci a pridávali kameň ku kameňu. Takto poľnohársky chrám Božej cirkvi.

Po založení kresťanskej cirkvi prišli síce storočia prudkého prenasledovania, no nikdy nebol nedostatok tých, čo si prácu na stavbe Božieho chrámu cenili viac ako vlastný život.

Nepriateľ spravodlivosti vo svojom úsilí zastaviť dielo, ktoré bolo zverené Pánovým stavitelom, na nich nezabudol. Boh však „neprestával dávať svedectvá o sebe“ (Sk 14,17). Prišli pracovníci, ktorí úspešne bránili vieru raz danú svätým. Dejiny zaznamenávajú ich odhodlanosť a hrdinstvo. Mnohí z nich padli pri práci podobne ako apoštoli, no výstavba chrámu pokračovala. Robotníkov zabíjali, ale dielo napredovalo. Valdenský kresťania, Viklef, Hus, Jeroným, Luther, Zwingli, Cranmer, Latimer, Knox, hugenoti, bratia Wesleyovci a ďalší kládli na položené základy materiál, ktorý pretrvá veky.

V neskorších rokoch to boli tí, čo sa snažili šíriť Božie slovo, ako aj misionári v pohanských krajinách, čo pripravovali pôdu na zvestovanie posledného veľkého posolstva; tí všetci pomáhali dokončovať stavbu chrámu.

Pavol, ďalší apoštoli a všetci spravodliví, čo odvtedy žili, účinne pomáhali budovať Boží chrám. Stavba však stále nie je zavŕšená. Ešte aj my v súčasnosti máme čo robiť, aby sme splnili svoje poslanie. Na položené základy máme prinášať materiál, ktorý obtočí v ohnivej skúške – zlato, striebro a drahé kamene „tesané podľa chrámového vzoru“ (Ž 144,12). Pavol pripomína Božím stavitelom povzbudivé a varovné slová: „Ak dielo, ktoré niekto postavil, vydrží, dostane odmenu. Ak niekoho dielo zhorí, utrpí škodu; sám však bude zachránený, ale tiež akoby cez oheň.“ (1Kor 3,14-15) Kresťan, ktorý verne hlása Slovo života a uvádza ľudí na cestu svätosti a pokoja, prinášajúc na základy hodnotný, spoľahlivý materiál, bude v Božom kráľovstve ctený ako múdry stavitel.

Ako vtedy Ježiš vyslal svojich učeníkov, tak aj dnes poslať členov svojej cirkvi. Tá istá moc, ktorá sprevádzala učeníkov, sprevádza aj dnešných poslov. Ak budú od Boha očakávať silu, bude s nimi spolupracovať a ich úsilie nebude márne. Mali by si pritom uvedomiť, že dielo, ktoré konajú, má Božiu pečať.

Kristus zveril cirkvi posvätnú úlohu. Každý jej člen by mal svetu sprostredkovať nebeskú zvesť s pokladmi Božej milosti – Kristovo nevyspytateľné bohatstvo. Spasiteľ po ničom tak netuží ako mať pomocníkov, ktorí predstavia svetu jeho ducha a povahu; a svet nič tak nepotrebuje ako prejav Spasiteľovej lásky v ľuďoch. Celé nebo čaká na poslov, prostredníctvom ktorých by Boh mohol zjavovať moc kresťanstva.

Boží vyslanci

Cirkve je sprostredkovateľkou Božej pravdy; Boh ju splnomocnil konať zvláštne dielo. Ak zostane Bohu verná a zachová jeho prikázania, bude v nej hojnosť milosti. Ak zostane verná svojmu poslaniu a bude ctíť svojho Pána – Izraelovho Boha, potom niet moci, ktorá by sa mohla postaviť proti nej.

Horlivosť za Boha a jeho dielo nútila učeníkov mocne zvestovať evanjelium. Nemala by tá istá horlivosť vzbudiť aj v našich srdciach odhodlanie svedčiť o spasnej láske zjavenej v ukrižovanom Kristovi? Každý kresťan prednostne smie Spasiteľov príchod nielen radostne očakávať, ale aj urýchlíť.

Keby si cirkev obliekla rúcho Kristovej spravodlivosti a zriekla sa všetkého, čo ju púta k svetu, zažila by úsvit nového a slávneho dňa. Zaslúbenie, ktoré dostala od Boha, je navždy platné. Boh chce cirkev urobiť večne slávnou – na radosť mnohých pokolení. Pravda nakoniec zvíťazí napriek tomu, že ju ľudia odmietajú a zavrhnújú. Aj keď sa zdá, že niekedy sa šíri len pomaly, jej pokrok sa nikdy nezastaví. Keď Božie posolstvo naráža na odpor, Boh obdarí cirkev novou silou, aby zvýraznil jej vplyv. Pravda vybavená nebeskou mocou si prerazí cestu aj cez najodolnejšie hrádze a zvíťazí nad každou prekážkou. Čo udržovalo Božieho Syna v jeho namáhavom a obetavom živote? Videl výsledky svojej práce, a to ho uspokojovalo. Pri pohľade do večnosti pozoroval šťastie tých, ktorí jeho ponížením získali odpustenie a večný život. Jeho ucho počulo jasot vykúpených; počul ich spievať pieseň Mojžišovu a Baránkovu.

Aj my sme nahliadnuť do budúcej nebeskej blaženosti. Písmo nám poodhaľuje čosi z prichádzajúcej slávy a výjavy vykreslené Božou rukou sú pozemskej cirkvi vzácnym zjavením. Vierou sme stáť na prahu večného mesta a počuť

láskyplné privítanie tých, čo v tomto živote spolupracujú s Kristom a pokladajú si za česť kvôli nemu i trpieť. Pri slovách: „Poďte, požehnaní môjho Otca...“ (*Mat 25,34*) kladú svoje koruny k Vykupiteľovým nohám a volajú: „Hoden je Baránok, ktorý bol zabitý, prijatý moc, bohatstvo, múdrosť, silu, česť, slávu a dobrorečenie... Sediacemu na tróne a Baránkovi dobrorečenie, česť, sláva a vláda na veky vekov.“ (*Zj 5,12-13*)

Tam sa vykúpení pozdravia s tými, čo ich priviedli k Spasiteľovi, a spoločne budú velebiť toho, ktorý zomrel, aby ľudia mali život, ktorý potrvá večne. Boj sa skončil. Prestal odveký spor i súženie. Víťazný spev naplní nebesia, keď vykúpení zaspievajú radostnú pieseň: „Hoden je Baránok, ktorý bol zabitý...“ – a predsa žije ako víťazný premožiteľ.

ELLEN G. WHITEOVÁ,

VÝBER Z KAPITOLY VÍŤAZNÁ CIRKEV
Z KNIHY Z TIEŇA DO SLÁVY

Diskusné otázky

1. Bojovali ste už kvôli Kristovi a jeho dielu s každou mocou, podobne ako učenici? Ak nie, prečo?
2. Kristovi učenici čakali veľa, preto veľa dostali a mohli naplno slúžiť. Čo môže rozšíriť náš pohľad na Kristovo dielo?
3. Ako si predstavujete nebo? Čo pre vás znamená táto nádej?

JEŽIŠOVI MISIONÁRI

*Linda Mei Lin Koh, vedúca oddelenia pre deti
pri Generálnej konferencii CASD*

PRVÁ SOBOTA

MALÝ MISIONÁR

„CHOĎTE TEDA A ZÍSKAVAJTE MI UČENÍKOV VO VŠETKÝCH NÁRODOCH A KRSTITE ICH V MENE OTCA I SYNA I SVÄTÉHO DUCHA.“
(MAT 28,9)

Príbeh

Osemročný Matúš mal skvelý plán! Už sa nevedel dočkať oteckovho návratu domov. Len čo ho uvidel, rozbehol sa k nemu.

„Otecko, chcel by som pre svojich kamarátov založiť klub!“ povedal mu s obrovským nadšením. „Pomôžeš mi?“

„To je dobrý nápad, Matúško,“ povedal otecko a žmurkol naňho. „Skúsme porozmýšľať, čo by ste tam robili.“

„Mohli by sme hrať rôzne hry a súťaže. Mohli by sme spolu aj spievať. A niečo by som im chcel povedať aj o Ježišovi,“ začal nadšene vymenovávať Matúš.

Matúš pozval všetkých svojich kamarátov z blízkeho okolia i spolužiakov z triedy. Na prvom stretnutí klubu bolo osem detí. Najprv sa spolu zahrali, potom súťažili v rôznych disciplínach. Matúš ich naučil pár pesničiek a vyrozprával im príbeh z Biblie. Zdalo sa mu, že kamarátov a spolužiakov to bavilo. Netrvalo dlho a Matúšov klub sa začala rozrastať. Zanedlho v ňom bolo pätnásť detí.

Raz večer po klubovom stretnutí sa Matúš zveril oteckovi: „Ocko, keď budem dospelý, chcel by som sa stať kazateľom. Možno by som chcel byť aj misionárom a ísť do ďalekej krajiny. Chcel by som rozprávať ľuďom o tom, ako veľmi nás má Ježiš rád. Je úžasné, keď ho spozná čo najviac ľudí a potom s ním budú v nebi, však?“

Otecko mu s úsmevom odpovedal: „Matúš, je to veľmi dobrý plán. Dovtedy môžeš byť misionárom tu, medzi chlapcami a dievčatami

z nášho okolia a zo školy. Mám pocit, že si dobrý misionár. Verím, že Ježiš má z teba radosť.“

Aktivita

Pripravte si program na sobotnú škôlku alebo schôdzku klubu Pathfinder. Urobte pekné pozvánky a pozvite svojich kamarátov a spolužiakov. Možno prídu aj nejakí noví.

NEDEĽA

BYŤ LÚČOM PRE JEŽIŠA

„CHOĎ DOMOV K SVOJIM A POROZPRÁVAJ IM, ČO VŠETKO TI UROBIL PÁN A AKO SA NAD TEBOU ZMILOVAL.“ (MAR 5,19)

Príbeh

„Títo muži obetovali veľmi veľa, aby mohli pomáhať chorým a nešťastným ľuďom v Afrike,“ rozprávala mamička svojej dcére Gabriele o misionároch. „Riskovali, že sa sami nakazia chorobami. Mohlo ich to stáť dokonca život.“

„Keď budem dospelá, aj ja sa stanem misionárkou.“ A potom sa zamyslene spýtala: „Musím sa predtým nechať pokrstiť?“

„Aby si mohla pracovať pre Ježiša, nemusíš byť pokrstená,“ povedal otecko. „Každý, kto uveril Ježišovi a pracuje preňho, je jeho misionárom.“

„Pamätáš si, ako to bolo s mužom z gerazského kraja, ktorý bol posadnutý démonom? Ježiš ho zázračne uzdravil a muž s ním chcel odísť. Čo mu na to Ježiš povedal?“ opýtala sa mamička.

„Aby sa vrátil domov k svojej rodine a porozprával im, ako zázračne ho Ježiš uzdravil,“ odvetila Gabriela.

„Presne tak. Ježiš chce, aby sme dobrú správu o ňom zvestovali našim rodinám, susedom, kamarátom, spolužiakom. Títo ľudia sa s nami stretávajú a zistia, že v našom živote nastala zmena,“ povedala mamička.

„Gabriela, môžeš začať už teraz. Premýšľaj o ľuďoch, s ktorými sa stretávaš, a hľadaj spôsob, ako im môžeš poslúžiť a rozprávať o Božej láske,“ doplnil otecko mamičku.

„Dobre. Myslím, že poznám niekoho, komu môžem pomôcť,“ povedala Gabriela zamyslene.

„To som rada,“ odvetila mamička a po chvíľke sa spýtala: „Pamätáš si pesničku, v ktorej sa spieva, že Ježiš chce, aby sme boli ako slnečný lúč? Keď je niekto misionárom, je presne takýmto Ježišovým lúčom.“

„Jedného dňa sa možno stanem misionárkou v cudzej krajine. Ale teraz chcem byť misionárkou tu u nás,“ povedala nadšene Gabriela.

Hľadanie v Biblii

Nájdite v Biblii tri príklady dobrých misionárov. Akým spôsobom zvestovali ľuďom dobrú správu o spasení?

PONDELOK

NEZABUDNUTELNÉ LETO

**„LEBO PRED VŠETKÝMI ĽUĎMI BUDEŠ JEHO SVEDKOM O TOM,
ČO SI VIDEL A POČUL.“**

(SK 22,15)

Príbeh

Blížili sa letné prázdniny. Všetci žiaci v Krištofovej triede už rozprávali o vzrušujúcich dobrodružstvách, ktoré chcú cez leto zažiť. Ale pre Krištofa bude toto leto trochu iné. S kamarátom Alanom sa ešte na začiatku školského roka zúčastnil stretnutia s misionármi, ktorí sa vrátili zo Strednej Afriky. Misionári vtedy vyzvali mladých ľudí, aby sa cez prázdniny vydali s nimi na misijnú cestu. Po skončení prednášky Krištof a Alan pocítili Božie volanie a rozhodli sa, že sa k nim v lete pripoja.

„Myslíte si, že by som mohol ísť v lete na misijnú cestu do Guatemaly?“ opýtal sa vtedy Krištof rodičov. „Chcel by som tam pomáhať ľuďom.“

„To je zaujímavý nápad. Máme síce o teba strach, ale dovolíme ti to,“ odvetil mu otecko. „Cesta však bude stáť veľa peňazí. Počas roka si budeš musieť niečo zarobiť, pretože my ti môžeme zaplatiť len časť nákladov.“

Na konci júna sa Krištof s Alanom a ďalšími desiatimi účastníkmi rozlúčili so svojimi rodinami a odcestovali do hlavného mesta Guatemaly. Na miesto dorazili po takmer celodennom lete. Nastúpili do malého autobusu a vydali sa na ďalšiu trojhodinovú cestu. Nakoniec všetci v poriadku došli na misijnú stanicu.

Krištof a Alan dostali za úlohu viesť ranný spev s deťmi z miestnej dediny. Boli radi, že môžu rozprávať o Ježišovi deťom, ktoré

o ňom nikdy nepočuli. Poobede sa pripojili k tým, čo v džungli stávali modlitebňu. Bola to namáhavá práca, až Krištof poznamenal: „Byť misionárom nie je vôbec ľahké.“

„Máš pravdu. Dúfam, že to tie dva týždne vydržíme,“ odpovedal Alan a v jeho hlase bolo cítiť obavy.

Práca s deťmi Krištofa veľmi bavila. Rovnaké nadšenie cítil, keď po desiatich dňoch namáhavej práce stála modlitebňa dokončená. Zbor usporiadal slávnostnú bohoslužbu, pri ktorej modlitebňu zasvätili Pánu Bohu.

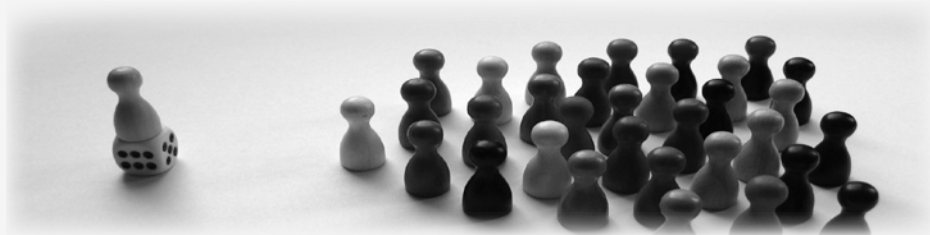
Zostávajúce dni prešli veľmi rýchlo. Misijná cesta sa pomaly končila. Unavených mladých misionárov čakal návrat späť domov. Krištof cítil radosť a uspokojenie, aké dovtedy nepoznal. Zapojenie do misijnej práce ho zmenilo. Doma ihneď po návrate začal pripravovať vlastný projekt, v ktorom sa rozhodol spolu s kamarátmi nakúpiť školské potreby pre chudobné deti v Guatemale.

Hľadanie v Biblii

Dokážete v biblickom texte zaznamenanom v Evanjeliu podľa Jána 4,1-42 odhaliť, ktorí ľudia prežili zásadnú životnú zmenu a čo bolo jej tajomstvom?

Aktivita

Vytvorte spolu s rodičmi, vedúcimi klubu Pathfinder či sobotnej škôlky projekt na pomoc chudobným ľuďom alebo tým, čo ju potrebujú, vo vašom meste alebo dedine. Skúste do projektu zapojiť aj svojich kamarátov.

UTOROK

NESEBECKÁ SLUŽBA

„LEBO SYN ČLOVEKA PRIŠIEL HĽADAŤ A SPASIŤ, ČO ZAHYNULO.“
(LUK 19,10)

Príbeh

Lialo ako z krhly. Kazateľ Peter prebehol do svojho auta. Chcel navštíviť manželov, ktorí nedávno uverili v Boha. Doma mali dvojmesačné bábätko, ktoré ochorelo. Aj keď boli niektoré cesty zaplavené, Petrovi sa nakoniec podarilo doraziť k ich domu.

„Ponáhľal som sa, aby som prišiel čo najskôr,“ volal Peter, keď vystupoval z auta a kráčal k ich domu. „Ako sa darí vášmu dieťaťku?“ spýtal sa ešte vo dverách.

„Podťe sa pozrieť, akosi sa nám nepozdáva,“ pozvali ho ďalej ustarostení rodičia.

„Veď má horúčku, musíme ísť hneď do nemocnice!“ zvolal kazateľ a ponáhľal sa späť k autu. Rodičia rýchlo zbalili potrebné veci a o chvíľku už sedeli v jeho aute.

Peter sa sklonil k modlitbe, v ktorej žiadal Boha, aby dieťa uzdravil. Spolu s rodičmi zostal v nemocnici celú noc. Nadránom sa stav dieťaťa zlepšil a horúčka ustupovala. Bola to náročná noc! Skôr než odišiel, dal Peter mladým manželom nejaké peniaze.

Ráno si ešte na chvíľu zdiemol, kým mu zazvonil budík. Musel sa pripraviť na stretnutie s dvoma mladými mužmi, ktorým pomáhal, aby prestali fajčiť.

Rodičia týchto mladíkov patrili do jeho zboru a požiadali ho, aby ich synom pomohol. Mladí muži nemali medzi ľuďmi príliš dobrú povest' a nikto im už neveril.

Kazateľ Peter poznal Jožka a Martina od narodenia. Obaja boli v poslednom ročníku na kresťanskej strednej škole. Rozumel problémom a pokušeniam, s ktorými bojovali, a chcel im pomôcť. Napadlo mu, či sa do tejto šlamastiky nedostali aj vinou toho, že na nich rodičia nemali dostatok času.

„Urobili ste veľký pokrok. Som na vás pyšný!“ povedal im s úsmevom, keď sa s nimi stretol. Vždy sa ich snažil povzbudiť. Okrem toho sa s nimi aj modlil. Niektorí členovia zboru si mysleli, že na mladíkov len plytvá svojim vzácnym časom. Dokonca svojim detom zakazovali, aby sa s Jožkom a Martinom stretávali. Kazateľ však veril, že ak sa človek otvorí, Ježiš Kristus dokáže zmeniť kohokoľvek. Preto chcel, aby sa ľudia v zbore snažili pochopiť a prijať oboch mladých mužov.

Keď šiel Peter večer po náročnom dni spať, bol vďačný Bohu, že mu mohol slúžiť. Pri modlitbe mu napadlo, že by oboch mladíkov, Jožka i Martina, mohol niekedy vziať do nemocnice, aby aj oni mohli slúžiť ľuďom, ktorí to potrebujú. Keď ich zapojí do služby pre tých, ktorí prežívajú ešte vážnejšie problémy, určite to bude pre nich veľká skúsenosť.

Hľadanie v Biblii

V nasledujúcich textoch Biblie nájdite tri postavy a napíšte, ako sa k nim Ježiš správal.

Luk 7,1-10

.....

Ján 8,1-11

.....

Luk 19,1-10

.....

STREDA

DETSKÉ NEBO

„BUĎTE NAVZÁJOM POHOSTINNÍ, BEZ ŠOMRANIA.“ (1PET 4,9)

Príbeh

„Pozri sa na tie úbohé deti,“ povedala Jarka smutne. „Hľadajú jedlo v kontajneroch.“

„Musíme im pomôcť,“ vyhlásil jej manžel Daniel. „A dokonca mám nápad!“

Onedlho začali týmto detom pripravovať a ponúkať domáce jedlo. Prvýkrát prišlo asi desať detí. Zjedli všetko, čo bolo na tanieroch. Možno to bolo prvý raz v živote, keď sa mohli dosýta najesť. Čoskoro sa každý pondelok, stredu a piatok začalo pred ich garážou, kde vydávali jedlo, zhromažďovať stále viac detí.

Po čase sa k Jarke a Danielovi pridalo aj pár priateľov. Spolu vytvorili plán a dali si pomerne vysoký cieľ – neďaleko ich domu na pozemku, ktorý na tento účel venoval jeden z členov zboru, začali stavať útulok. Chceli v ňom poskytovať chudobným detom nielen jedlo, ale aj vzdelanie a praktické zručnosti.

Jarka navrhla, aby sa centrum volalo Detské nebo. „Veľmi sa mi páčia deti, ktoré sa smejú. Mám z toho veľkú radosť!“

Manžel sa s láskou pozrel na svoju ženu a vyhlásil: „Jarka, ty si ozajstný Ježišov učeník. Prejavuješ detom toľko lásky a súcitu. Je úžasné, čo všetko pre ne robíš.“

„Veď robím len to, čo si praje Pán Boh. Pamätáš si, ako sme spolu čítali biblický text z 58. kapitoly Izaiáša? Hovorí sa tam, že pravá zbožnosť znamená aj starať sa o chudobných a núdznych. Mám rada biblické príbehy o Ježišovi. Pomáhal všetkým, ktorí to potrebovali.“

A to ma inšpiruje, aby som takýmto ľudom pomáhala aj ja,“ odvetila Jarka Danielovi.

Takto obaja manželia spolu s tímom dobrovoľníkov pripravovali jedlo chudobným deťom a rozprávali im o Božej láske. Centrum Detské nebo sa stalo malým nebom pre mnohé deti.

Hľadanie v Biblii

Prečítajte si spolu biblický text z 8. a 9. kapitoly Evanjelia podľa Matúša. Nájdite v príbehoch päť osôb, ktoré Ježiš vyliečil a pomohol im.

Akým ľudom pomáhal zvlášť?

Čím sa Ježiš odlišoval od farizejov, saducejov a ostatných nábožen-ských vodcov jeho doby?

ŠTVRTOK

OLIHO SVEDECTVO

„... KRISTUS, PÁN, NECH JE SVÄTÝ VO VAŠICH SRDCIACH. BUĎTE VŽDY PRIPRAVENÍ DAŤ ODPOVEĎ KAŽDÉMU, KTO VÁS ŽIADA O ZDÔVODNENIE NÁDEJE, KTORÁ JE VO VÁS.“ (1PET 3,15)

Príbeh

Oli sa pohodlne usadil na sedadle autobusu. Predpokladal, že cesta prebehne hladko. Cestoval na vzrušujúcu misijnú cestu na Borneo

v Indonézii. Tešil sa na ňu celý mesiac a teraz sa skutočne začína. Okolo seba videl svojich priateľov, ktorí si sadli v autobuse za neho.

V okamihu, keď už pomaly zaspával, naklonil sa k nemu muž, čo sedel na vedľajšom sedadle, a spýtal sa: „Kam cestuješ, mladý muž?“

„Ideme na misijnú cestu. Budeme pomáhať kopat' studne a stavať latríny pre ľudí v jednej dedine na Borneu,“ odpovedal Oli v úsmevom.

„Prečo to robíte?“ opýtal sa muž. „Nebolo by lepšie užívať si prázdniny než robiť takú namáhavú prácu?“

Oli mužovi odvetil: „V Biblii je napísané, že máme pomáhať a slúžiť druhým ľuďom. A ja to tak chcem robiť.“

„Pekné rozhodnutie!“ odpovedal muž a ukázal mu palec hore. „Povedz mi o tom niečo viac. Prekvapuje ma, že taký mladý človek má takú silnú vieru.“

Takmer pol hodiny rozprával Oli o tom, ako spoznal Ježiša Krista. Bol to zaujímavý príbeh. Školu Cirkvi adventistov siedmeho dňa začal navštevovať ešte ako budhista. Tam spoznal Bibliu a Ježiša Krista a stal sa znovuzrodeným kresťanom. Rozprával aj o tom, aké problémy mu robila jeho rodina, keď sa rozhodol nasledovať Ježiša.

„Prepáčte, rozprávam už príliš dlho. Ale vezmite si túto knižku,“ povedal Oli mužovi a podal mu knihu.

„Ďakujem, mladý muž. Rád si ju prečítam. Tvoja viera na mňa urobila hlboký dojem. Prajem ti len to najlepšie. Nech ťa Pán Boh sprevádza,“ rozlúčil sa s ním cudzinec z autobusu.

Hľadanie v Biblii

Prečítajte si pasáž z knihy Skutky apoštolov 9,20-22.

Hľadajte v nej odpoveď na otázku, čo dalo apoštolovi Pavlovi takú veľkú silu.

PIATOK

DARININE DUCHOVNÉ DARY

„A ON USTANOVIŁ JEDNÝCH ZA APOŠTOĽOV, INÝCH ZASA ZA PROROKOV A INÝCH ZA OHLASOVATEĽOV EVANJELIA, INÝCH USTANOVIŁ ZA PASTIEROV A UČITEĽOV...“ (Ef 4,11)

Príbeh

Darina bola pokrstená počas nedávnej verejnej evanjelizácie. Keď prišla po krste prvýkrát do zboru, manželka kazateľa ju privítala otázkou: „Darinka, mohla by si slúžiť ako radkyňa v našej skupine detí v klube Pathfinder?“

„Neviem, čo to znamená, a netuším, či vôbec dokážem pracovať s deťmi,“ odvetila Darina váhavo.

„Nemala by si sa podceňovať. Vidím, že si od Boha dostala najmenej dva dary.“

„Myslíš? Veď hej, rada rozprávam a dokážem druhým povedať, čo mám na srdci,“ zhodnotila sa Darina trochu sebedomejšie.

„Presne to budeme potrebovať. Vieš, že Pán Boh dal každému človeku duchovný dar, ktorý môže využívať v jeho diele? Prečítaj si 12. kapitolu v liste Rimanom a v prvom liste Korint'anom. Možno objavíš, že si skvelá učiteľka,“ usmiala sa kazateľova žena a pokračovala: „Každý nasledovník Ježiša Krista je misionár. Používaj svoje dary na to, aby si druhých učila, pomáhala im a rozprávala o Božej láske. Na to, aby si sa stala misionárkou, nemusíš cestovať až do Afriky.“

Onedlho sa Darina stala radkyňou skupiny mladých ľudí v klube Pathfinder. Neskôr bola poverená vedením sobotnej škôlky na zbrovej dovolenke. Mala radosť, že mohla s Ježišom zoznamovať deti, ktoré ho ešte nepoznali. Práca v klube Pathfinder ju veľmi bavila a napĺňala.

Hľadanie v Biblii

Prečítajte si príbeh o stretnutí samaritánskej ženy s Ježišom, ktorý je zaznamenaný v Evanjeliu podľa Jána 4,4-30. Premýšľajte spoločne o tom, ako sa táto žena počas stretnutia s Ježišom stala misionárkou.

DRUHÁ SOBOTA

MÔJ SKUTOČNÝ DOMOV

„ZOTRIE IM Z OČÍ KAŽDÚ SLZU A SMRŤ UŽ VIAC NEBUDE, ANI SMÚTOK, ANI NÁREK, ANI BOLEŠŤ UŽ NEBUDE, LEBO ČO BOLO SKÔR, SA POMINULO.“

(Zj 21,4)

Príbeh

Všetci sa na to veľmi tešili. Ani Katka sa už nemohla dočkať, a preto počítala dni! Celá rodina sa pripravovala na veľké rodinné stretnutie v dedkovom dome. Usporadúvali ho každý rok a všetci príbuzní naň veľmi radi chodili. Najmä deti sa tešili, mohli sa hrať

so svojimi bratrancami a sesternicami, jest' výborné jedlá, spoznávať dedkov veľký dom plný tajomných miestností.

V deň, keď sa konečne mohli vydať na cestu, Katka už v aute netrpezlivo volala: „Otecko, ako dlho ešte budeme cestovať? Dnes šoféruješ akosi pomaly!“

„Radšej jazdím bezpečne než rýchlo,“ upokojoval otec netrpezlivé dievča. „Ale o chvíľu sme už na mieste.“

Bolo to úžasné stretnutie! Všetci sa výborne zabávali, spoločne smiali, dobre najedli, hrali rôzne hry, spievali piesne. Keď sa neskoro večer vracali domov, Katka, spiaca na zadnom sedadle, sa zrazu prebrala, naklonila dopredu, potľapkala otecka po ramene a opýtala sa ho: „Otecko, aj v nebi bude taká zábava, ako bola dnes u dedka? Ak to bude v nebi také úžasné, naozaj sa tam teším.“

Otecko sa na ňu pozrel a povedal jej: „V nebi to bude ešte lepšie, pretože tam s nami bude Pán Ježiš!“

Hľadanie v Biblii

Pozorne si prečítajte 21. kapitolu Zjavenia Jána.

Nájdite dôvody, prečo by ste chceli žiť naveky v nebi.

iži Osmá konference mužů
4.-6. 11. 2016 Resort Beskydy

Hledá se **OTEC**

*Konference pro muže,
kteří chtějí žít s Otcem,
ctít otce a být dobrým otcem.*

Řečník:

Pavel Raus, Ph.D.

vystudoval klinickou psychologii a teologii
a je vedoucím katedry pastorační teologie na ETS

Cena 1050,- Kč

Přihlásit se můžeš od 20. 9. 2016 na <http://mss.casd.cz/kd>

ÍRÁK

21. – 22. 10. 2016
Sál VŠB TU Ostrava
www.mirak.info

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 8/2016

10x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk
Vychází: 21. 9. 2016

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Foto na obálce: Photodisc
Foto: 2 – Photodisc; 21, 24, 34 – Matthias Mueller, churchphoto.de;
4 – The Center for Adventist Research; 8, 15, 16 – Corel Stock
Photo Library; 20 – FB, Adventist Archives
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice